

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5643 van 11 januari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, van Chinese, respectievelijk Belgische nationaliteit op 10 oktober 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 september 2007 houdende de weigering tot afgifte van een visum type-D gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN IMPE, die loco advocaat R. BAUDEWYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster diende op 20 december 2006 een visumaanvraag in op het Belgische Consulaat te Guangzhou, teneinde zich met verzoeker, haar echtgenoot, van Belgische nationaliteit, te herenigen.

Op 7 juni 2007 werd door verwerende partij om het schriftelijk advies van de Procureur des Konings te Antwerpen gevraagd.

Op 13 augustus 2007 werd door de Procureur des Konings negatief advies verleend nopens de geldigheid van het huwelijk op grond van een schijnhuwelijk.

Op 6 september 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om de visumaanvraag te verwerpen. Dit is de bestreden beslissing en deze werd als volgt gemotiveerd.

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat het Belgische Consulaat te Guangzhou de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakte op naam van mevrouw C. M. (...), geboren op 15/07/2007,

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 10/01/2007 met de heer S. J. (...), geboren op 07/12/1968;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende at artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de echtgenoot van de verzoekster in dit geval een Belgische onderdaan is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd;

Overwegende dat betrokkenen aan elkaar zouden voorgesteld zijn door een tussenpersoon;

Overwegende dat deze bemiddelaar mevrouw C. M. (...) zou hebben voorgesteld met een Belg te huwen gezien haar eigen relatie niet meer goed zou gegaan zijn;

Overwegende het ontbreken van een gemeenschappelijke taal tussen betrokkenen en de moeizame communicatie in het Engels van betrokkenen;

Overwegende dat er een leeftijdsverschil van 12 jaar bestaat tussen betrokkenen;

Overwegende het negatieve advies van de Belgische consulaire post te Ghuangzhou;

Overwegende dat dhr. S. (...) niet meer aan te treffen valt op zijn adres van inschrijving en sinds 07/03/2007 onder voorstel ambtelijke schrapping staat;

Overwegende dat de Procureur des Konings te Antwerpen in zijn schrijven, dd 13/08/2007 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk;

Overwegende dat het Parket meent dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de openbare orde (artikel 21 van de IPR-codex).

Overwegende dat het in China afgesloten huwelijk er kennelijk niet gericht op zou zijn een duurzame levensgemeenschap te stichten;

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen C. M. (...) en S. J. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid.

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen als exceptie op dat verzoeker S. J., echtgenoot van verzoekster, niet beschikt over het vereiste belang voorzien bij artikel 39/56

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker S. J. niet beschikt over de vereiste hoedanigheid om de in hoofde van zijn echtgenote genomen bestreden beslissing aan te vechten, daar hij niet het voorwerp uitmaakt van deze beslissing.

Het door S. J. ingestelde beroep is derhalve onontvankelijk. De opgeworpen exceptie dient derhalve niet verder te worden besproken.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1 Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cfr.* R.v.St., nr. 124.464, 21 oktober 2003). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (*cfr.* R.v.St., nr. 133.900, 14 juli 2004). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en op artikel 62 van de Vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (*cfr.* R.v.St., nr. 116.486, 26 februari 2003).

3.1.2 Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cfr.* R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001). In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring er voor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken en de ter terechtzitting neergelegde adreswijziging van S. J. in België zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het

betreft immers documenten die allen dateren van na de bestreden beslissing zodat redelijkerwijs de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Ook de foto's op zich getuigen mogelijks van het bestaan van een (huwelijks)plechtigheid, maar niet van het feit dat dit gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het middel is niet gegrond.

3.2. Wat betreft de vermeende schending van de rechten van verdediging, opgeworpen door verzoekster, gezien zij van mening is dat ze geen kennis heeft van de inhoud van de adviezen waarop de bestreden beslissing gesteund is, werpt de Raad op dat deze documenten zich in het administratief dossier bevinden. Verzoekster had ten allen tijde inzicht kunnen vragen in het administratief dossier. Bovendien is verweerder niet verplicht de motieven van de motieven van zijn beslissing te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (R.v.St. nr. 157.584, 14 april 2006).

Het middel is niet gegrond.

3.3. Verzoekster roept de schending in van artikel 22 van de Belgische Grondwet en artikel 18 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.1. Verzoekster werpt artikel 18 EVRM op. De Raad merkt op dat de inhoud van artikel 18 EVRM geen verband houdt met deze zaak. Gezien ervoor verwezen wordt naar artikel 22 van de Belgische Grondwet en er ook sprake is van het recht op een privé- en gezinsleven, vermoedt de Raad dat het hier om een materiële fout gaat en artikel 8 EVRM werd bedoeld.

3.3.2. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot de beschouwing dat zij gehuwd is met de heer S.J. en dat de weigeringsbeslissing om een visum gezinshereniging af te geven een schending is van artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Hiermee wordt niet voldaan aan de vereiste van een "middel". Onder "middel" in de zin van artikel 39/69 § 1 tweed lid 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004, R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004, R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Verzoeker laat na op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten waarin de schending van artikel 8 EVRM en 22 G.W. bestaat. Dit middel is geen middel in de zin van de voornoemde bepaling.

Het middel is onontvankelijk.

3.4. Ook het door verzoekster opgeworpen "*rechtsprincipe van de machtsafwending*" en de schending van "*artikel 44 van het Europees Verdrag over de vrije toegang en vestiging voor alle Europese burgers op het Europees grondgebied, lid van één van de lidstaten alsook voor hun echtgenotes*" worden evenmin door verzoekster verder toegelicht. Om dezelfde reden vermeld onder punt 3.3.2. zijn ook deze middelen onontvankelijk.

3.7. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.